

Kivégzése után

Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban, írja a Korinthuszban lakóknak a kilikiai S., Rábbán Gámliél hitehagyott tanítványa a test útjáról a földre, majd onnan föl a hetedik égbe, ahol ő maga még életében járt, és ahonnan csaknem vakon és sántán tért vissza, a kimondott szó megsokszorozódott erejével.

Nem érintett sohasem asszonyt a véres kezű S., még kevésbé férfit, magát ugyanabban a levélben idétlennek nevezi, olyannak, aki valójában meg sem született, hanem csak sebtében elvetélték, rövid vajúdas után, a tűző napon.

Igazáért, ha csak tehetett, követ ragadott és ölt, bár a korán özvegységre jutott nők sorsa iránt később ő is érzékenynek mutatkozott, miként mestere Gámliél, aki az engedékeny Hillél unokája volt.

Egy későbbi, megint csak a korinthusziakhoz címzett levelében egy tövist emleget, amit a húsában hordoz, hogy el ne bizakodjék, és amit a Sátán angyala helyezett el szerelemtől tiszta testében.

Egy tövis, amiről mit sem tudunk, és amely vélhetően csak kivégzése után szűnt meg sajogni benne, Krisztus után 64-ben, Rómában, amikor még teljes pompájában állt a Második Szentély a Mórija-hegyen.

Kr. e. vagy Kr. u.

Örüljetez reszketéssel, vagy, ami még jobb, reszketve vigadjatok: nos igen, persze.

Ugyanúgy jutott erre a felismerésre, mint később ama babiloni, aki előtt, önfeledt mulatozás közben, egy szürke kéz jelent meg és a palota festett falára, a lámpatartóval szemben írt halálos üzenetet, ami aznap éjjel maradéktalanul be is teljesedett, Kr. e. 540 körül.

Ahogy az öröm átvált kétségbeesett kiáltozássá a magyarázatért, ami a falon virító néma jeleknél akkor is jobb, ha a kikerülhetetlen végromlást adja hírül hideg tárgyilagossággal.

Nincs folytatás, a lélek bizonytalansággal széthull, a semmiben csápoló karok megragadják ama fal előtt lebegő készséges kézfejet, amikor az a pontot végre kitette, és engedik, hogy vigyék a semmibe a megroskadt testet, egy kerek történetet hagyva hátra a világos tanulsággal, amely senkinek hasznára nem volt, mióta világ a világ.

Örüljetez reszketéssel, reszketve vigadjatok, de mindhiába örülsz és mindhiába reszketsz, a kéz megjelenik előtted is és felírja a falra az üzenetet, ami egyedül neked szól, és amit meg nem érthetsz mégsem, ki kell futnia a vérnek az arcodból és mindenednek remegnie kell, nyüszítve kell kiáltoznod, ahogyan még sohasem hallottad magad, a megalázott nagyvadak módján, a saját ürülékedtől bűzlő veremben.

Vagy mint szeretve szeretett apád, aki férfiúi dicsősége csúcsán egyszerre csak a hátsóudvarban körbejáró háziállatokkal érzett egyedül közösséget, velük együtt étkezve és üzekedve nagy gyönyörűséggel, amit persze gondosan eltagadott előled a család, mert más utat szánt neked, amelynek a létezéséről sejtelmek ha vannak, és amit bosszúszomjas történetekbe zárunk, a magunk bukására.

Mert hamar fellángol a haragja, de mind boldog, aki hozzá menekül, mind boldog, aki mielőbb belefut a tűzbe és megsemmisül, még mielőtt mások bizonytalan fölismeréseit a saját tudására váltaná, Kr. e. vagy Kr. u.